

дината предъ павильона, импровизирани дървета. Славянска беседа се яви съ фенери и пѣсни. И гимназиститѣ пѣха; стариятъ Пърличевъ съ бѣло кепе (пиянъ) бѣше между тѣхъ. Бурмовъ и Каравеловъ се забавляваха amicabiliter [приятелски] помежду си.

12 септемврий/31 августъ, недѣля. Сутринъта на 10 ч. бѣхъ на аудиенция у княза за сбогомъ. Говори ми за бждещето Народно събрание и положението на министерството, за конституцията, за негодността на нѣкои министри, особено на Тишева, за своята женитба. — Следъ това правихъ визити. Начовича и Агура не намѣрихъ. Въ кѣщи у мене дойдоха Йос. Ковачевъ съ Мишайкова, Стаменова и неговата гостожа—чулъ, че искамъ да си замина; много ме предумваше, да съмъ гледалъ народа, а не министритѣ, които постоянно се мѣнѣли. Сега билъ нѣкакъвъ си простакъ начело, утре щѣлъ да падне и щѣлъ да отиде отгдето е дошълъ; щѣла архива писма имало за повикването ми тукъ, дошълъ съмъ, и ако много нѣщо не се е свършило, поне се е захванало; за канцеларията. — Прошекъ дойде у мене. Даде ми преписъ отъ гръцки надписъ въ Църква. — Подиръ пладне ходихъ у Гюзелева. Нито дума за моето заминаване; говори за Богорова, за Пърличева, Висковски щѣлъ да бжде старши помощникъ въ библиотеката, за печатницата, гимназиалния планъ. — Грекова и Thielau не намѣрихъ. У Адженова и жена му (недейте заминава, вече свикнахме съ Васъ). У Каравелова, гдето бѣше Бобчевъ отъ Москва (изучавалъ тамъ правото) и Славеиковъ. Говорихъ пакъ за моитѣ намѣрения да не се връщамъ, госпожата: сега ще заминете и ще напишете за насъ книга, ще разправите всичко лошо за насъ, за нашитѣ интриги. Имахъ отдѣленъ разговоръ съ Каравелова. Обещаваше гори и планини, Йос. Ковачева ще направятъ, каже, министъръ на просвѣтата, за бждещето на България; говори противъ Утина и евреитѣ; за желѣзницитѣ; Румелия щѣла да се съедини сама по себе си съ България, па и Македония—азъ: „въ 20 години всичко ще бжде извършено, както въ Италия“, само да не се бърза. — Кевенхюлера не намѣрихъ. У Шефера заварихъ Lascelles и Thielau, който говорѣше глупости за заемитѣ на румелийското правителство въ България, правени, каже, за гимнастическитѣ дружества — какво ли не лошо се измислюва за Румелия! Вечеръта бѣхъ съ Стоилова. Презъ нощта писахъ писма за у дома и нареждахъ своитѣ книжа и нѣща.

1/13 септемврий, понедѣлникъ. Опаковахъ и си събрахъ нѣщата за всѣки случай. Поповъ библиотекарѣтъ бѣше у мене. Преди пладне ходихъ у Бурмова (не го намѣрихъ) и у Цанкова. Той искаше дори съвършено да ме задържи, да не съмъ отивалъ дори и въ отпускъ, искаше да ме назначи въ пограничната комисия съ Портата, говори ми за законопроектитѣ за Народното събрание, молѣше ме, щомъ вед-